Mohai V. Lajos

Halott már, mondtam magamnak

Életrajzi töredék

Amikor elkezdett kihűlni a teste, azon gondolkodtam: van-e
reménytelenebb a halálnál?
Éreztem, nincs mibe' hinnem; egyek vagyunk, kik a Föld porához
tartozunk.
A fenyőfák tűlevelein áttörő napsugarak súlya rárakódott a szívemre, és
mindörökre ottmaradt.
A halottas ágyból kinéztem a hőségben fuldokló kertre: minden életnek és
halálnak közös a medre, visszhangzott bennem. Elvékonyodva feküdt
karjaim közt a teste. Csont és bőr volt. Kínok-kiállta öregség után
kilobbant
sejtcsomó, már nem kutya, hanem Túlvilági Lakó.
A végzet elfogadhatatlan; nincs magyarázat rá. Halott már, mondtam
magamnak, s túl van mindenen. Visszafelé fut, elérhetetlenül, az idő
mostantól velem.

Pereg a homokóra, kiült az Ég homlokára néhány koszlott felhő, túlvilági
tócsa, az Ég épphogy elsötétült, de nem esett, az élet volt bágyadt és
elesett.
Megásott sír várta a dombtetőn, amikor a ciprusok alá temetni vittük.
Porhüvelye fölött hamarosan bezárult a Föld.
A halottak hosszú álmukat alusszák. Szél és szellő egyre megy:
elmerülnek az örök álomban.
A kertkapun túl az élet folyt tovább; a délelőttöt lassan fölváltotta a
délután.
E pillanattól minden nélküle-volt-már, ahogy egyszer majd minden
nélkülem-is-lesz.

Sablonokba fagy az emlékezet.